

Místo krajinného rozhraní přijmout konkrétní opatření, které budou bránit uzavírání údolí a oplocování přírodních ploch.

Text.

Požadujeme pro Šárecké údolí regulativ, který předepíše v souladu s poznatky územní studie hájit prostupnost území jak pro návštěvníky, tak pro migraci zvířete. Plán musí uložit aktivní vyjednávání města, které zajistí, že budou řešena konfliktní místa a kromě oplocení soukromých zahrad a sadů nebude možné oplocování dalšího území přírodního parku. Požadujeme zrušení termínu krajinné rozhraní v metropolitním plánu jako nefunkční a zavádějící termín.

Odůvodnění:

Krajinné rozhraní představuje formální deklaraci, která není svým vymezením naplněna. Dochází tak ke zmatení pojmů. Do krajinného rozhraní náleží prostavěné území dálnice a přilehlé území, které vykazuje nejhorší kvalitu bonity klimatu a zároveň nejhodnotnější oddechové území hl. m. Prahy jako je Šárecké údolí. Místo toho požadujeme, aby metropolitní plán skutečně funkčními regulativy konkrétních ploch garantoval vymahatelnost a vytvářel podmínky pro řešení problémů v území.

Dle autorů je „Hlavním cílem Metropolitního plánu je definovat jasnou hranici města a oddělit, kde se stavět smí a kde již nikoliv. Znamená to určit městu v krajině jeho volný pás, který Plán nazývá krajinným rozhraním. Metropolitní plán se tak stává nejdůležitější regulací města zajišťující maximální ochranu přírody. Využívá volné plochy v centru a zamezuje neekonomickému rozrůstání města do volné krajiny. Součástí Metropolitního plánu je i vymezení sítě biocenter a biokoridorů, které přispívají k ekologické stabilitě, ochraně zvířat, rostlin a k zadržování vody v krajině. Plán mapuje veškerou volnou krajinu, definuje nově navržená zalesněná místa, nové plochy extenzivního zemědělství a plochy pro odpočinek. Důležité pro klima je i vznik parků místo zanedbaných temných zákoutí. Tématem Plánu je i samotná řeka – koryto řeky i s blízkým okolím totiž vymezuje a chrání a současně řeší i protipovodňovou ochranu.“ viz https://metropolitniplan.praha.eu/jnp/cz/principy_planu/klimaticka_zmena.html

Stávající územní plán hl.m. Prahy vymezuje hranici zastavěného území. Jedná se o formální hranici města, v jejímž rámci se předpokládá jeho rozvoj. Hranice vychází z rozšíření města v roce 1974, kdy úpravou zastavitelných hranic města došlo k zahrnutí řady vesnic okolo tehdejší Prahy. Vznikla tak velice heterogenní nepřehledná hranice, která některá území nechává mimo hranice obrysu města a některé cenné přírodní plochy včetně některých lesů, polí a luk zahrnuje do městského intravilánu. Fakticky se tak rozpadla čitelná koncepce kompaktního města, které se stalo nepřehledným shlukem vesnic a MČ bez toho, že by hl.m. Praha měla jakoukoliv srozumitelnou ambici nově rozšířenému městu dát novou srozumitelnou strukturu. Metropolitní plán se této výzvě po 50 letech postavil čelem a přiznává unáhlenost rozšíření. Snaží se problém srozumitelně pojmenovat. Poukazuje na problém vnitřních transformačních ploch a nepotvrzuje potřebu některých ploch vymezených k budoucí zástavbě. Především pak usiluje o nové definování zastavěného území města. Legislativně zmenšovat hranici zastavěného území prakticky není možné. Na druhou stranu v intravilánu města územní plán vymezuje území zastavitelné a nezastavitelné. Návrh metropolitního plánu tak ve snaze nově a přehledně definovat celkovou strukturu města spojuje nově nezastavitelné území “vnitřního” městského extravilánu s nezastavitelnými pozemky intravilánu do jednoho systému nezastavitelných ploch, které jsou nazvány krajinným rozhraním. Pro samotné plánování a uvažování o městě se jedná o srozumitelný krok, který pomáhá při úvaze o dalším rozvoji města. Převedení konceptu do samotného územního plánu je však matoucí a zbytečné. Krajinné vymezené krajinné rozhraní zahrnuje plochy nesouměřitelných kvalit a hodnot. Metropolitní plán vytváří dojem, že samotným vymezením vzniká nová kvalita území, ale reálně o ni neusiluje ani návrhem opatření, ani návrhem využití ploch. Vznikají tak dvě kategorie nezastavitelného území - jedna v zastavitelném a jedna v zastavěném jako nezastavitelná. Pro běžné rozhodování státní správy je popis lokality zastavitelná nestavební těžko uchopitelná stejně jako pro všechny občany. Krajinné rozhraní vytváří dojem, že tak dochází k rozšiřování vnitřního extravilánu jako území, které je již mimo zastavěné území. Tak tomu ale není - území je stále

součástí zastavěného území a nezastavitelné území je fakticky soubor nezastavitelných ploch v zastavěném území, kde je omezena zástavba stejně, jako tomu bylo doposud. Vzhledem k tomu, jaké území je do krajinného rozhraní zahrnuto, tak i obecné regulativy nejsou příliš jasné. Deklarovaná biocentra, propojování zeleně, ochrana půdy krajiny a vše další ve skutečnosti v plochách na území Prahy 6 nelze nalézt. Tvrzení jsou neprůkazná a zcela nevymahatelná.

Šárecké údolí je jako zastavitelné území města je již od roku 1922. Zastavitelným územím města se tak stal i přírodní park Šárka-Lysolaje, stejně jako některé další zelené městské plochy včetně lesů a polí. V území je velice dobře patrná kvalita vystavěného prostředí, které se opíralo o regulační plán i následné drolení a degradace kvality prostředí, které již nebylo organizováno na základě funkční jasné a vymahatelné regulace. Místo toho stavební úřad dále povoluje další dělení a plocení přírodních ploch s odůvodněním, že se jedná o městský intravilán. Vymezením krajinného rozhraní tento problém nezmizí. Formální vymezení je deklaratorní, zmatečné a ve svém důsledku kontraproduktivní a tedy i v rozporu s potřebami ochrany poznaného veřejného zájmu.